

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke
den 11. juni 2017

Kirkedag: Trinitatis søndag/A

Tekst: 4 Mos 21,4-9; Rom 11,32-36; Joh 3,1-15

Salmer:

SK: 356 * 447 * 435 * 145 * 11

LL: 356 * 435 * 9 * 145 * 400,2 * 11

”Vi taler om det, vi ved, og vi vidner om det, vi har set, men I tager ikke imod vort vidnesbyrd. Tror I ikke, når jeg har talt til jer om det jordiske, hvordan skal I så tro, når jeg taler til jer om det himmelske?” Det er Jesus, der siger sådan.

Det er faktisk trøsterige ord, hvis vi i vort virke, de enkelte kristne i kald og gerning og kirken som organisme, tager vort kald alvorligt. Det kald, som også lyder i dåbsbefalingen, at vi skal fortælle og døbe og oplære. Vi skal medvirke til at budskabet om Guds frelse i Jesus kommer ud i verden, både den lille verden, der er vores hverdag, i de helt små cirkler sådan mand til mand, og i den helt store verden. Og når vi gør det, så oplever vi gang på gang, at mennesker vender tommelfingeren nedad, vrænger på næsen eller på anden måde siger fra og skubber det fra sig. Vi fortæller i kirken og i kirkens virke op og ned ad døre og stolper om Jesus, Guds kærlighed, om tro på Gud osv., og mennesker tager det ikke til sig, tager det ikke alvorligt. Det skete også for Jesus. Han siger det jo selv helt tydeligt her.

Jeg havde for nogen tid siden en samtale med en kollega, som luftede sine frustrationer desangående. Det virkede for ofte som meget op ad bakke. Alle de ord og aktiviteter, vi sender ud fra kirken, hvad nytter det, sagde han. Og så fortalte han om en anden kollega, som han nogle gange tænkte på, og som han for

mange år siden havde talt med om det samme, og som havde sagt til ham: Når ikke engang vor Herre, Jesus selv, kunne få mennesker til at omvende sig og tro, hvorfor tror du så, at du kan?

Både Jesus og vi må sætte vores lid til det samme, nemlig åndens fylde i det enkelte menneske. Jesus taler om det med Nikodemus. Hvis ikke et menneske bliver født på ny, født af vand og ånd, kan det ikke komme ind i Guds rige, siger Jesus.

Det kan vi forstå på to måder. 1) Gud har gjort det til adgangskravet. Hvis ikke du gør således, hvis ikke du tager imod min ånd, så kan du godt glemme det hele; hvis ikke du tror på min Søn som frelseren, så bare glem det og sejl din egen sø.

Nogle mennesker stejler allerede her. Det skal Gud ikke bestemme. Der er to aspekter i dette: Den treenige Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd er ikke en demokratisk forening med formand, næstformand og kasserer, eller præmiereminister og underministre, som kan vælges efter vort forgodtbefindende. Og vi kan ikke lave vedtægterne i ”foreningen” om, som det passer os. Derfor er det også helt på sin plads, når præster kaldes til samtale, når de indfører reinkarnation eller seancer for at tale med døde dyr i kirken. Vi bestemmer ikke, hvad Gud skal bestemme. Gud ske lov for det.

Det andet aspekt er, at Gud har bestemt, for nu at bruge Jesu eget billede i samtalen med Nikodemus, at frelsen er at få, når der kigges hen på korset i tro, som israelitterne kunne blive helbredt for slangebids ved at kigge på kobberslangen. Gud har bestemt, at det er det eneste, vi skal gøre. For at få Guds rige kræves ikke så og så mange gudstjenester, så og så mange bønner, bibellæsning, gode gerninger eller hvad vi nu kan finde

på. Selv Luther måtte jo konstatere, at det gjorde bare alt det med Gud endnu mere umuligt. Nej, sådan havde mennesker bestemt det, ikke Gud, og derfor måtte kirken reformeres til at ligne Guds bestemmelser og forkynde Guds beslutninger i stedet for menneskers. Gud har bestemt måden at komme ind i Guds rige på, for at gøre det nemt for os. Se på korset og tro min Søn på hans ord og handlinger! Hvor svært kan det være! Og det er den anden måde at forstå Guds beslutninger på. Ikke som et lovkrav, men som en hjælp. En vejledning. En opfordring.

Alt dette med født af vand og ånd og tro og omvendelse osv. kan meget let blive lidt luftigt for os, eller lidt intellektuelt. Af forskellige årsager, som i denne sammenhæng kan være lige meget, blev det i den forgangne uge mig, der som præst skulle besøge en familie i hovedstadsområdet. Et helt almindeligt rækkehus med bil og christianiacykel i indkørslen, og indenfor dækket op helt almindeligt med kaffe og franskbrød, ifald præsten var sulten, og det var han, for det var tidligt om morgenen. En helt almindelig familie – med en helt ualmindelig historie, eller måske ikke så ualmindelig desværre.

Opvækst i misbrugsfamilie med deraf omfattende omsorgssvigt. Trods det blev de som unge selv omfattende misbrugere af diverse stoffer og har med deres egne ord fuldstændig spildt deres ungdomsår med at sygne hen i den ene rus efter den anden, depressioner og nedture, svigt og svigtet. Fra tid til anden nogenlunde holdt den gående i hverdagene med lidt arbejde hist og pist for så at gå helt bersærk i weekenderne. Det har kostet dem 10 år af hver deres liv. Til sidst blev de tvangsindlagt til behandling i det samme behandlingssystem. Et system som ikke kun går på at gøre kroppen fri af sine afhængigheder, men i højere grad går på at give en ny ånd i deres indre. Denne nye ånd lægges der ikke

skjul på i systemet, og det er helt åbent, at det er Guds ånd. Her møder disse to mennesker hinanden som to fortabte mennesker. Men de synes begge, at den anden er da ikke helt håbløs. De synes også, at alle de ”ånder” de hidtil har ladet fylde deres krop, har ikke gjort dem noget godt, så det kan da ikke blive værre, at prøve at lade behandlerens ånd gøre sit, når nu systemet synes, det er så smart.

Disse to mennesker får en ny åndsfulde i deres liv. De siger selv, at de har mærket, at Gud vil dem. De har store ar og konsekvenser af deres tidligere liv. Men nu lever de for noget andet, blandt andet for hinanden og deres børn, som de håber, de kan give noget andet, end de selv har fået. Men det er dem en daglig glæde at vide, at der er én, der er større end dem selv, og som vil dem noget mere, end de selv vil og kan magte. De har oplevet, at kirkens rum og gudstjenesten ikke er kedelig, men et frirum i dagligdagen, hvor det største får ord på med betydning for deres hverdag.

Hvorfor skal vi mennesker nogle gange så langt ud, før vi finder værdien i Åndens fylde og susen, for nu at bruge Jesu ord. Sådan spørges jeg nogle gange. Ja, hvorfor? Hvorfor skal mørket blive massivt om os, før vi kan se lyset? Hvorfor skal vi helt ned i skidtet, før vi kan se, at vi trænger til at blive gjort rene?

Måske fordi vi har det svært med, at Åndens fylde giver os en anden dagsorden end vores egen. Måske fordi vi har det dårligt med at være afhængig af en anden, nemlig Gud, som så også bestemmer. Måske fordi vi ganske enkelt ikke vil tro på Gud. Vi går til læge, når vi er syge, både på legeme og sjæl. Ellers går vi jo ikke til læge. Mange mennesker går til Gud efter samme princip, og når de er blevet raske, så går de igen ikke til Gud. De behøver ham ikke. Jo, vi behøver Gud. Vi behøver

Guds fylde ved sin ånd. Vi behøver tro, håb og kærlighed fra Gud. Vi behøver at blive født på ny, få et nyt liv i bevidsthed om Guds nødvendige virke og nærvær i vort liv.

Nogle mennesker oplever en rus i stoffer og alkohol. Andre oplever en rus i materiel formåen. Andre oplever en rus i egen tilfredsstillelse og selvtilstrækkelighed. Men det er kun en rus. Den ”rus”, det, der gør livet højt og stort, er Guds fylde. Forstå det, Nikodemus! Forstå det menneske, og kig på korset, dér ser du tegnet på Jesu sandhed og virkelighed og Guds kærlighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen